

DE
* TREIN NAAR *
* ONMOGELIJKE *
* BESTEMMINGEN *

DE
TREIN NAAR
ONMOGELIJKE
BESTEMMINGEN

Een vervloekt pakketje

Vertaald door Selma Soester

moon

Oorspronkelijke titel: *The Train to Impossible Places*
Cover and inside illustrations reproduced by permission of Usborne Publishing Limited. Copyright © 2018 Usborne Publishing Ltd.
© P.G. Bell, 2018
© Vertaald uit het Engels door: Selma Soester, 2018
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2018
© Illustraties omslag en binnenwerk: Flavia Sorrentino, 2018
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Marieke Oele
Typografie: Marieke Oele

ISBN 978 90 488 4274 2

ISBN 978 90 488 4275 9 (e-book)

NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

OVERAMSTEL

uitgevers

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

BLIKSEM IN DE WOONKAMER

Het begon met een flits.

Een felgroene flits, snel als de bliksem. Het ene moment was hij er, het volgende moment was hij alweer verdwenen. Het gebeurde zo snel dat Suzy niet eens zeker wist of ze wel iets had gezien, maar toch keek ze op van haar huiswerk om te zien wat er aan de hand was.

‘Wat was dat?’ vroeg ze.

‘Wat was wat, schat?’ zei haar moeder vanaf de bank waar zij en Suzy’s vader op zaten, nog steeds in hun werkkleren.

Suzy fronste. ‘Zag jij het, pap?’

‘Wat, liefje?’ Haar vader zat over zijn tablet gebogen het nieuws te lezen en mompelde binnensmonds iets over de toestand van de regering.

‘Die groene flits. Hebben jullie die allebei niet gezien?’

‘Hmm,’ zei haar moeder terwijl ze haar vlechten losschudde en een enorme geeuw probeerde te onderdrukken.

Haar vader keek met een wazige, verwarde blik om zich heen. ‘Ik heb niets gemerkt.’

Suzy kneep haar lippen op elkaar. Misschien was het de televisie geweest? Ze keek over haar moeders schouder naar het beeld, maar daar was een of ander kostuumdrama op bezig – mannen met hoge hoeden die te paard over het platteland reden. Geen groene flits te zien.

‘Je bent alweer veel te lang met je huiswerk bezig,’ zei haar vader terwijl hij aan zijn verwarde rode hardos krabde. ‘Geef je ogen wat rust en kom even bij ons zitten.’

‘Ik ben bijna klaar,’ zei Suzy, en ze richtte haar aandacht weer op haar schrift.

Het was natuurkundehuiswerk, en Suzy was goed in natuurkunde. Ze was nog beter in wiskunde, maar natuurkunde vond ze leuker omdat het wiskunde zinvol maakte; het toverde de getallen om tot echte dingen die bewogen en nuttig waren. Ze begreep niet hoe iemand de hele dag alleen maar met wiskunde bezig kon zijn – vergelijkingen oplossen was een tijdje leuk, maar het enige resultaat was nog meer getallen, en wat moest je dáár dan weer mee? Nee, wiskunde was alleen maar een manier om vellen papier vol te

krijgen. Natuurkunde was veel avontuurlijker.

Het probleem was dat ze zich steeds meer een buitenbeentje ging voelen omdat ze zo dol op natuurkunde was, en dat was geen fijn gevoel. Geen van haar vrienden deelde haar enthousiasme, en in de klas kreeg ze regelmatig zijdelingse blikken toegeworpen als ze het juiste antwoord gaf of als haar experimenten ook echt bleken te werken. Ze zeiden er natuurlijk nooit iets van en ze waren ook niet echt onaardig, maar ze had het in hun ogen gezien – het was dezelfde blik die ze Reinoud soms toewierpen, een jongen met een obsessie voor dinosaurussen, die als ze hem bij hun gesprekken betrokken, wat overigens zelden gebeurde, nergens anders over kon praten. Een blik die een combinatie was van medelijden en achterdocht, alsof ze het slachtoffer was van een of andere vreselijke aandoening en ze bang waren dat het besmettelijk was.

Ze tilde haar pen van het papier om daar even over na te denken. Het huiswerk was vrij eenvoudig. Meneer Marshout, haar leraar, had tien vragen opgesteld over Newtons bewegingswetten. Suzy had ze een uur geleden al beantwoord, maar haar fantasie was op hol geslagen en ze was doorgedaan om te kijken hoe ze die kennis nuttig kon gebruiken. Hoe snel zou een raket moeten vliegen om aan de zwaartekracht van de aarde te ontkomen? Hoelang zou het op die snelheid duren voordat hij de maan bereikte? Hoeveel energie zou hij nodig hebben om terug te keren?

Ze had al drie extra pagina's van haar schrift volgeschreven met haar eigen vragen, haar uitwerkingen liepen tot voorbij de kantlijnen. Ze wist vrijwel zeker dat ze de vragen goed had beantwoord, maar meneer Marshout zou dat moeten bevestigen. Ze hoopte dat hij het wilde doen; de vorige keer dat ze haar huiswerk had ingeleverd, had hij zijn ogen ten hemel geslagen. 'Suzy,' had hij verzucht. 'Alsof ik nog niet genoeg werk te doen heb.'

Haar pen bleef boven de bladzijde zweven terwijl de volgende vraag al vorm kreeg in haar hoofd. Ze keek over haar schouder naar haar ouders, die nu dicht tegen elkaar aan zaten en zachtjes snurkten. Morgen was het zaterdag – ze had het hele weekend om zelf nog meer vragen uit te werken, besloot ze. Misschien had haar vader gelijk; als ze groene flitsen zag die er niet waren, dan hadden haar ogen waarschijnlijk rust nodig.

Suzy deed de dop op haar pen, sloeg haar huiswerkschrift dicht en stopte ze allebei terug in haar schooltas.

Ze besloot haar ouders niet te storen. 'Welterusten,' fluisterde ze toen ze door de kamer sloop om naar boven te gaan.

Haar voetstappen waren al weggestorven op de overloop toen een nieuwe groene flits de woonkamer deed oplichten. En nog een. En nog een. Linten van groene energie fladderden uit de lucht naar beneden rond de tafel waaraan ze had zitten werken en kronkelden rond haar stoel, alsof ze iets zochten. Toen ze het niet vonden, bleven ze een paar seconden onzeker flakkerend in de lucht hangen, waarna ze sputterend in het niets verdwenen. Het groene licht vervaagde.

Boven poetste Suzy haar tanden en maakte zich klaar om naar bed te gaan, zich nergens van bewust.

EEN ONVERWACHTE BEZOEKER

In eerste instantie wist Suzy niet waar ze wakker van was geworden. Ze was nog maar net ontwaakt, in dat bizarre moment waarop je hersenen nog niet doorhebben wat er aan de hand is, alsof ze zelfs nog niet helemaal beseften dat ze hadden geslapen.

De klok op haar nachtkastje gaf 2.00 uur aan. Ze ging rechtop zitten en wachtte tot haar ogen zich aan het donker zouden aanpassen zodat ze kon zien wat er mis was.

Na bijna een minuut leek het antwoord: niets. Maar ze was klaarwakker, en een irritant kriebeltje achter in haar geest maakte haar duidelijk dat daar een goede reden voor moest zijn.

Ze zwaaide haar benen uit bed en stak haar voeten in haar slippers, waarna ze naar het raam sloop om het

gordijn voorzichtig opzij te schuiven en naar buiten te kijken. De straat was verlaten, de huizen donker en in alle rust. Geen gebrom van verkeer, geen pratende mensen. Zelfs de wolken, vaag en grillig in de donkere nacht, hingen stil in de lucht.

Ze wilde net weer in bed stappen toen ze iets hoorde: een scherp, hard geluid dat ergens uit het huis kwam. Ze schrok op.

Daar was het weer: *kleng*, het geluid van metaal op metaal, alsof iemand twee zware koekenpannen tegen elkaar sloeg. Haar ouders zouden vast niet in het holst van de nacht met potten en pannen tegen elkaar slaan, wat maar één ding kon betekenen: er was iemand anders in huis.

Suzy sloop in de richting van de deur; haar borst was samengeknepen van schrik.

Inbrekers!

Die gedachte spoelde haar geest binnen als een vloedgolf, razend, dwingend en gevaarlijk, en Suzy verstijfde ter plekke. Ze probeerde de golf te verplaatsen en ergens anders heen te sturen, maar hij weigerde toe te geven.

Wat als ze boven komen?

Haar hart sloeg een paar slagen over in haar borst, en ze beseftte dat ze op het punt stond in paniek te raken.

Dit kon zo niet. Als de inbrekers of wie het ook waren haar kamer zouden binnenvallen, wilde ze niet dat ze haar daar als een bang konijntje zouden aantreffen in haar pyjama. (En niet eens in haar mooie

pyjama – de donkerblauwe met de bliksemschichten erop. Dit was de roze met gele pyjama met kant aan de mouwtjes die haar tante Sandrine uit Mauritius haar vorig jaar met kerst had gestuurd, en die ze alleen droeg als de andere in de was zat.) Als ze haar hier zo zagen, dan zouden ze haar niets hoeven aan te doen – dan viel ze waarschijnlijk dood neer van schaamte.

Ze moest iets doen, dat was duidelijk. Maar wat?

Ondanks haar angst deed Suzy haar ogen dicht en dwong zichzelf diep adem te halen. Het hielp niet veel, maar het kalmeerde de storm in haar geest net voldoende om de gedachte te kunnen horen die er al die tijd had gezeten en die nu haar aandacht opeiste: inbrekers maken geen lawaai. In elk geval niet zoveel, en nooit met opzet. Er zou weinig te stelen vallen als je iedereen wakker maakte.

Oké, het waren dus waarschijnlijk geen inbrekers.

Dat stelde haar enigszins gerust, maar ze was nog steeds gespannen toen ze naar haar slaapkamerdeur liep en hem voorzichtig opendeed, terwijl ze met haar andere hand haar ochtendjas van het haakje pakte. Het lawaai was oorverdovend, zelfs hier op de overloop. Zeker geen inbrekers, concludeerde ze. Als ze niet beter wist, zou ze denken dat het bouwvakkers waren. Maar wat deden bouwvakkers midden in de nacht in haar huis?

Nee, het moesten haar vader en moeder zijn, dat kon niet anders. Maar wat waren ze in vredesnaam aan het doen?

Het licht in de gang brandde, maar Suzy zag niet veel toen ze vanaf de overloop over de trap naar beneden keek. Het lawaai werd nog harder – te hard voor potten en pannen, hoewel het duidelijk het geluid van metaal op metaal was. Ze sloop de eerste treden af en stond op het punt om tussen de spijlen van de trapleuning door naar beneden te gluren toen er ergens onder haar een oranje vonkenregen de lucht in schoot en tegen het plafond en de muren ketste. Ze schrok zo dat ze bijna omviel, maar ze wist zich nog net op tijd aan de trapleuning vast te klampen.

‘Mam?’ Haar stem trilde. ‘Pap? Ben jij dat?’

De hamerende geluiden stopten onmiddellijk en ze hoorde iemand naar adem happen. Er klonk een geluid van iets zwaars wat viel en snel geschuifel van voeten op het tapijt van de hal. Daarna geritsel en een flapperend geluid, als beddenlakens die werden uitgeklopt, gevolgd door stilte.

‘Hallo?’ Suzy boog zich over de trapleuning heen, op haar hoede voor een nieuwe uitbarsting van vonken, en keek naar beneden, de hal in. Op het eerste gezicht leek alles normaal, maar toen viel haar oog op iets van metaal. Twee lange, zilveren strips glansden haar tegemoet vanaf het tapijt. Ze lagen op ongeveer een meter afstand naast elkaar en leken onder de voordeur vandaan het huis in te lopen. Suzy’s angst

was even naar de achtergrond verdrongen, en met een verwarde frons liep ze de trap af en probeerde wijs te worden uit wat ze zag.

Het waren treinrails.

Ze wist dat het onmogelijk was, maar toch lagen ze er. Ze porde met haar teen tegen de dichtstbijzijnde en knielde toen neer om er met haar knokkels op te tikken. Het metaal was koud en hard en heel erg echt. Een treinspoor in de vloer van de hal. Iemand had zelfs stukken tapijt weggesneden om ruimte te maken voor de rails; ze zag de gerafelde randjes.

‘Maar dat slaat nergens op,’ zei ze hardop tegen zichzelf, en ze zette een stap naar achteren om streng naar de rails te kijken. Ze glinsterden onverschillig terug. Suzy draaide zich om om te kijken waar ze naartoe liepen: langs de woonkamerdeur en over de hele lengte van de hal in de richting van de keuken – waar haar oog op een voorwerp viel dat naast de keukendeur stond.

Het was een bouwvakkerstentje, gemaakt van smoezelig, rood-wit gestreept canvas – ze had ze weleens zien staan boven gaten in de weg waar mensen gas- of waterleidingen moesten opgraven. Ze waren normaal gesproken niet zo groot, maar deze was écht piepklein. Hij zakte een beetje door in het midden en reikte nauwelijks tot aan haar schouder.

Licht scheen tussen de flappen van het canvas door.

‘Mam? Pap?’ zei ze, en ze zette een aarzelende stap naar voren. In de tent bewoog iets, en een vage schaduw speelde over het tentdoek.

‘Wie is daar?’ riep ze.

‘Niemand!’ antwoordde een hese stem die ze niet herkende. ‘Er is hier niemand. Ga terug naar bed.’

Er was een vreemde in haar huis!

Waar waren haar vader en moeder? Waarom waren ze nog niet wakker geworden van het lawaai? Ze zette weer een stap naar achteren, klaar om zich om te draaien en het op een lopen te zetten. Ze moest de politie bellen of hulp gaan halen.

Maar...

Waarom verschool deze persoon, wie het ook was, zich in een tentje? En wat deden die treinrails hier? Haar geest begon te prikken, op zoek naar een antwoord dat er niet leek te zijn.

Uiterst voorzichtig stak ze haar hand uit naar de huistelefoon, die op een tafeltje naast de voordeur stond, en tilde hem uit de houder.

‘Zeg wie je bent, anders bel ik de politie,’ zei ze, en ze probeerde haar stem niet te laten trillen.

Even kwam er geen reactie. Toen zei de stem: ‘Ik ben niemand.’

‘Nou, je moet toch iemand zijn,’ zei ze. ‘Je praat met me.’

De stem bromde, duidelijk geërgerd: ‘Nee, dat doe ik niet. Je droomt. Ga terug naar bed.’

Ongemerkt zette Suzy een paar stappen in de richting van het tentje. ‘Als ik droom,’ zei ze, ‘dan lig ik al in bed.’

Opnieuw gebrom, nog geërgerder dan de vorige keer.

‘Nou?’ zei ze terwijl ze dichterbij sloop.

‘Aha! Misschien ben je wel aan het slaapwandelen!’
De stem klonk nogal tevreden met zichzelf.

‘Misschien,’ zei Suzy. ‘Dat zou in elk geval een hoop verklaren.’

‘Dat is het dus,’ concludeerde de stem. ‘Je bent aan het slaapwandelen. Hup, naar bed, jij.’

Suzy zette nog een stap, maar haar teen kwam in aanraking met iets hards. ‘Au!’ Ze hinkte op één voet en keek naar beneden. Op de grond tussen de rails lag een hamer.

‘Wat was dat?’ snauwde de stem. ‘Wat gebeurt er?’

‘Ik heb zojuist bewezen dat ik niet slaap,’ zei Suzy terwijl ze zich vooroverboog om over haar pijnlijke teen te wrijven. ‘Dat deed pijn.’

‘Verdiende loon.’

Suzy kreeg het idee dat de stem wat angstig begon te klinken, wat haar iets meer zelfvertrouwen gaf. Toen viel haar blik toevallig op de woonkamerdeur die openstond. Daar, languit op de bank waar ze hen had achtergelaten, lagen haar ouders nog steeds te snurken.

‘Mam! Pap!’ Ze rende de woonkamer in en schudde hen door elkaar. Ze werden geen van beiden wakker, maar haar vader snoof en er verscheen een verlekkerde grijns om zijn mond.

‘Meer cake?’ mompelde hij. ‘Nog één plakje dan.’

‘Word wakker!’ riep ze.

‘Je verspilt je tijd,’ zei de stem vanuit de tent. ‘Ze zijn helemaal van de wereld.’

‘Wat heb je met ze gedaan?’ vroeg ze boos terwijl ze met grote stappen de hal weer in liep.

‘Ik? Helemaal niets. Trouwens, ze zijn gelukkig. Laat ze lekker even dromen.’

Suzy gooide de telefoon neer. ‘Kom eruit!’ zei ze, met haar voet stampend om haar woorden kracht bij te zetten.

Er viel een korte stilte. ‘Nee.’

‘Het was geen vraag,’ zei ze, in een zo goed mogelijke imitatie van haar moeder. Ze voelde zich niet half zo dapper als ze klonk, maar dat leek de eigenaar van de stem niet te beseffen. ‘Kom onmiddellijk naar buiten!’

‘Wat jij wilt,’ mompelde de stem. Er klonk wat geschuifel in de tent, en toen verscheen er iets tussen de flappen van het canvas. Het was een neus; de langste, vreemdste neus die Suzy ooit had gezien. Hij was zo lang als haar onderarm en krom, met aan weerszijden twee enorme neusgaten waarin stugge grijze haren groeiden. Eronder zat een mond, zo breed als de bek van een pad en vertrokken tot een grimmige streep. Erboven zaten twee kleine gele, half samengeknepen oogjes die haar aankeken. Het vreemde gezicht werd omlijst door een kaal rond hoofd met een huid die zo donker en knoestig was als oude boombast. Aan weerskanten zaten twee reusachtige, puntige oren waaruit nog meer grijs haar groeide.

‘Nou?’ zei het wezen toen hij volledig in beeld was. ‘Hier ben ik. Welja, kijk maar goed.’

Suzy beseftte dat haar mond openhing en deed hem met een klap dicht.

Het wezen, wat het ook was, was bijna een kop kleiner dan Suzy, en zijn gedrongen lichaam was gehuld in een oranje overall. Op zijn borst zat een badge gespeld met FREEK erop.

‘Wat, ik bedoel... wie... ik bedoel, wat ben jij?’ stamelde Suzy.

‘Ik ben te laat, dat ben ik,’ zei Freek, die zich langs haar drong en zijn hamer van de grond griste. ‘Ze maken slippers van mijn oren als ik deze verbinding niet afmaak. Loop me niet voor de voeten.’ Hij sjokte langs haar naar de keukendeur, waar hij bukte en de dichtstbijzijnde rail een ferme tik met zijn hamer gaf.

‘Heb jij die hier neergelegd?’ vroeg ze terwijl ze achter hem kwam staan.

‘Ja, natuurlijk,’ snauwde hij. ‘En in een recordtijd, als je dat maar weet.’ Hij haalde een stemvork uit de zak van zijn overall, tikte ertegen en zette hem op de rails. De vork liet een hoge, schrille toon horen, en Freek knikte, blijkbaar tevreden. ‘Vroeger zou ik een hele ploeg bij me hebben gehad, dan waren we hier binnen vijf minuten klaar en weg geweest. Verdraaide bezuinigingen. Dit werk wordt elk jaar zwaarder.’

Suzy luisterde zonder er echt iets van te begrijpen. ‘Maar waar dienen ze voor?’

Freek keek alsof hij op het punt stond antwoord te geven, maar hij zweeg met open mond. ‘Niet

belangrijk. Je hebt al te veel gezien. Je zou hier niet eens mogen zijn.'

'Pardon?' Ze stampte weer met haar voet, en deze keer meende ze het. 'Ik wóón hier.'

'Daarom zou je diep in slaap moeten zijn en mij met rust moeten laten,' zei hij terwijl hij overeind kwam. 'Ik snap niet hoe de voorbereidende ploeg je over het hoofd heeft kunnen zien. Die twee daar hebben ze wel te pakken gehad.' Hij zwaaide met een hand in de richting van Suzy's slapende ouders in de woonkamer. 'Ze zijn normaal gesproken heel secuur.'

'Waar heb je het over? Welke voorbereidende ploeg?'

Maar Freek draaide zich al op zijn hakken om en marcheerde terug naar de tent. 'Ik zou maar maken dat ik wegkwam als ik jou was,' zei hij. 'Ga naar boven en doe alsof je niets hebt gezien. Morgenochtend is dit allemaal weer weg.' En voordat ze kon reageren, was hij zijn tent alweer ingedoken en uit het zicht verdwenen.

Ze bleef staan tot haar boosheid het eindelijk won van haar verwarring. 'Luister,' zei ze, 'je kunt niet zomaar midden in de nacht in mijn huis opduiken en me rondcommanderen. Ik weet niet eens wat je bent! En hoe zit het mijn ouders? Ik eis dat je ze wakker maakt!' Maar hij negeerde haar straal. Ze zag zijn schaduw heen en weer bewegen door de tent en hoorde gestommel.

Ze overwoog hem de tent in te volgen, maar ze was

nog steeds genoeg op haar hoede om zich niet in zo'n kleine ruimte te begeven met een... wat Freek ook was. Een gnoom? Een kabouter? Een elf misschien? Maar dat was belachelijk. Die wezens bestonden helemaal niet, en ze schudde de gedachte zo snel mogelijk van zich af. Het enige wat ze zeker wist was dat Freek een indringer was, wat inhield dat hij weinig goeds in de zin kon hebben.

Bij die gedachte ging haar blik weer naar de treinrails. Ze liep naar de keukendeur en trok hem open om te zien hoe ver ze doorliepen. Tot haar verbazing hielden ze precies op de drempel van het vertrek op. De keukenvloer was onaangeroerd.

'P'don.'

Ze werd ruw opzijgeduwd door Freek, die weer uit de tent was opgedoken met in zijn hand een rond, zwart staafje, zo lang als een potlood, maar veel dikker. Met een klap sloeg hij de keukendeur weer dicht en begon met het uiteinde van de staaf tegen de deurpost te tikken.

'Wat doe je nu?' wilde ze weten.

'Ik probeer me te concentreren,' zei hij. Hij drukte een oor tegen het hout. 'Niet mijn beste werk, maar het moet maar.'

Suzy's geduld was eindelijk op. Ze boog zich over zijn schouder heen en trok het staafje uit zijn hand.

'Hé!' riep hij, en hij sprong op om het terug te pakken.

Suzy hield het staafje boven haar hoofd, buiten zijn

bereik. ‘Je krijgt het pas terug als je me hebt verteld wie je bent en wat je hier doet,’ zei ze.

‘Dat is geen speelgoed!’ zei hij, op en neer springend en met zijn armen zwaaiend. ‘Je hebt het gestolen. Dief!’

‘Indringer!’ snauwde ze terug, en ze ging op haar tenen staan.

‘Dat is niet eerlijk,’ jammerde Freek, die eindelijk buiten adem stil bleef staan. ‘Durf je wel tegen iemand die kleiner is dan jij?’

‘Het is volkomen eerlijk,’ zei Suzy, die probeerde kalmte uit te stralen. ‘Vertel op, dan krijg je het terug. Ik beloof het.’

Freek kneep één oog dicht en keek haar wantrouwig aan. ‘Echt waar?’

‘Echt waar. Maar als je niet meewerkt, komen we nergens.’

Freek zuchtte en liet verslagen zijn schouders zakken. ‘Goed dan, jij wint. Maar ik hoop dat je beseft hoeveel problemen dit me kan bezorgen.’

‘Je hebt al problemen,’ zei ze. ‘Met mij.’

Hij wierp haar een verontwaardigde blik toe en schoof met zijn voet over het tapijt. ‘Ik ben werktuigkundige,’ mompelde hij. ‘Ik onderhoud de lijnen en bouw nieuwe waar dat nodig is.’

‘Wat voor lijnen?’

‘Wat denk je?’ Hij gebaarde naar de rails. ‘Spoorlijnen natuurlijk.’

Suzy knipperde met haar ogen. ‘Maar de

dichtstbijzijnde spoorlijn ligt kilometers verderop. En trouwens, dit is een huis. Spoorlijnen lopen niet door huizen.’

‘Normaal gesproken niet, nee,’ zei Freek, op een toon die Suzy alleen nog maar tegen andere mensen had horen gebruiken, nooit tegen haar. Ze voelde zich er een beetje dom door, en haar huid prikte van schaamte.

‘Maar we zitten een beetje in de knoei, weet je,’ vervolgde Freek. ‘De Express heeft vertraging opgelopen bij die nieuwe grenscontroles in de Westelijke Varenlanden, en die tijd moet ze inhalen om de volgende levering op tijd uit te voeren. Het zou eeuwen duren om de normale route te nemen, dus dit is een afstekertje binnendoor.’ Hij tikte tegen de zijkant van zijn gigantische neus. ‘Niet officieel natuurlijk. We mogen eigenlijk helemaal niet in dit deel van de bossen komen, maar hier zijn we dan, voor één nachtje maar, zogezegd.’

Suzy snapte bijna niets van wat Freek had gezegd, wat haar frustratie alleen maar groter maakte, dus ging ze in op het ene stukje waarvan ze zeker wist dat ze het begreep. ‘Spoorrails kunnen niet zomaar in een nacht verschijnen en weer verdwijnen,’ zei ze gedecideerd.

‘Wel als ik in de buurt bent,’ zei Freek met een trotse grijns. ‘Ik ben de snelste in mijn vak. Hoewel ik dat op mijn leeftijd wel begin te voelen.’

‘Hoezo? Hoe oud ben je dan?’

Freek zette zijn borst op, om zo veel mogelijk

waardigheid uit te stralen. ‘Duizendtien,’ zei hij. ‘Nog twee eeuwen te gaan voordat ik met pensioen mag.’

‘Doe niet zo raar,’ zei ze. ‘Niemand is zo oud.’

‘O nee? En hoe oud ben jij wel helemaal?’

‘Elf,’ zei Suzy.

‘Ha!’ Freek lachte zo bulderend dat hij ervan schudde. ‘Dan weet je zeker alles?’

Suzy voelde een nieuwe vlaag van schaamte, die op de voet werd gevolgd door een golf van woede. Ze was zo boos dat ze het bloed in haar oren voelde gonzen.

Misschien weerspiegelde haar gezicht haar gevoelens, want Freek begon met wijd opengesperde ogen achteruit te schuifelen naar de veiligheid van zijn tent.

‘Blijf hier!’ eiste ze, maar hij stak plotseling een hand in zijn overall en haalde een ouderwets zakhorloge tevoorschijn dat hij openklapte.

‘Jeminee, waar is de tijd gebleven? Daar zijn ze al!’

Pas toen voelde ze de trilling onder haar voeten en realiseerde ze zich dat het gonzende geluid dat ze hoorde helemaal niet in haar oren zat – het kwam van de rails.

Een golf koude lucht joeg door de hal en ze draaide zich om, in de veronderstelling dat de voordeur open was gegaan. Maar de hele voordeur was verdwenen. In plaats daarvan stond er een poort van oude bakstenen. Ze had net genoeg tijd om te beseffen dat de wereld die ze daarbuiten had moeten zien – de straat, de huizen, de keurige tuintjes – was verdwenen en vervangen

door een weergalmende zwarte leegte, voordat ze werd verblind door het schijnsel van een enorm licht dat door de duisternis op haar af raasde. Schril gefluit vulde de hal, metaal knarste op metaal, en Suzy nam een duik naar achteren toen de trein op haar afstormde.

3

DE ONMOGELIJKE POST EXPRESS

Het laatste wat Suzy zag voordat ze de grond raakte was een trein die in een draaiende massa van wielen, stangen en zuigers in de ingang van de tunnel opdoemde. Toen kneep ze haar ogen stijf dicht en een seconde lang was de wereld donker en vol lawaai. Hete stoom waaide over haar gezicht, metaal krijste en bonkte, een schrille fluit klonk. Ze klemde haar kiezen op elkaar en sloeg haar handen over haar oren.

Het gekrijs van remmen bereikte een hoogtepunt en stierf toen plotseling weg. Een laatste stoomwolk

werd uitgeblazen, als een zucht van verlichting, en alles werd stil.

Suzy waagde het om één oog open te doen.

Ze lag vlak voor Freeks tent, met haar voeten op een paar centimeter van de rails vandaan. Ruwe handen grepen haar bij de schouders en ze keek op. Freek stond over haar heen gebogen en trok haar omhoog tot ze rechtop zat. Ze was te geschokt om tegen te strubbelen.

‘Wat deed jij nou?’ riep hij, geagiteerd van de ene voet op de andere wippend. ‘Je was bijna een Incident geworden!’

‘Een wat?’ zei ze. Haar oren tuitten nog.

‘Een Incident op de Lijn! Het ergste soort Incident dat kan plaatsvinden.’

Suzy keek hem niet-begrijpend aan en wist niet wat ze moest zeggen. Zijn toon maakte dat ze zich wilde verontschuldigen, maar ze wist niet of hij dat wel verdiende. Trouwens, was hij háár niet een excuus verschuldigd? Ze probeerde net haar gedachten te ordenen om dat tegen hem te zeggen toen er hoog boven hen een nieuwe stem klonk.

‘Freek? Ben jij dat, ouwe reus? Wat gebeurt er daarbeneden, verdikkeme?’

Ze keken allebei op naar de plek waar de stem vandaan kwam, en Suzy viel bijna achterover van verbazing. Een kolossale oude stoomtrein torende boven haar uit, sissend en trillend, met een schoorsteen die geelachtige stoom uitbraakte. Hij was

groter dan elke locomotief die Suzy ooit had gezien – sommige delen ervan in elk geval. In haar ogen zag het geheel eruit alsof een grote trein in botsing was gekomen met een aantal kleinere treinen, en misschien nog een paar gebouwen ook, en waarvan de onderdelen door elkaar waren gehusseld en in elkaar waren blijven steken; de schoorsteen was te breed, de aandrijfwielen waren allemaal anders, en de cilindrische stoomketel was te breed aan de voorkant en te smal aan de achterkant. De cabine van de machinist was een leuk klein roodstenen huisje, inclusief een pannendak, raamkozijnen en aan de voorkant een knalrode voordeur die openstond.

Daar was de stem vandaan gekomen, en terwijl Suzy verbijsterd toekeek, klom er een kleine gestalte uit het huisje, die op een smal gangboord stapte dat over de hele lengte van de zijkant van de locomotief liep, op ongeveer een meter boven de wielen. De gestalte droeg een lantaarn die hij als een schijnwerper op Freek richtte. ‘Freek? Er heeft toch geen Incident plaatsgevonden, of wel?’

Suzy probeerde het gezicht van de spreker te onderscheiden, maar het was niet meer dan een zwarte schaduwvlek achter het schijnsel van de lantaarn.

‘Het is nog erger, Stronk,’ zei Freek. ‘Kijk.’ Hij wees met zijn duim in Suzy’s richting en het licht zwenkte naar haar toe.

‘Goede genade, een lokaaltje. En het is wakker.’

‘Het ziet ernaar uit dat iemand van de voorbereiding

een flinke steek heeft laten vallen' zei Freek. 'Wie had er vannacht dienst?'

'Niemand, ouwe reus,' zei Stronk. 'Heb je de memo niet gekregen? Ze hebben alles op afstand geregeld.'

'Hmm!' bromde Freek. 'Geen wonder. Wat zeg ik nou steeds tegen ze? Dat gedoe met die betoveringen op afstand is tot daaraan toe, maar je hebt mensen op de vloer nodig als je wilt dat het werk goed wordt uitgevoerd. Ik bedoel, het is maar een slaapspreuk. De eerste de beste tandenfee zou hem kunnen uitvoeren.'

'Zeg dat wel, ouwe reus, zeg dat wel,' zei Stronk, die er duidelijk niet bij was met zijn hoofd. 'Maar nu het hier toch is, wat vind jij dat we ermee moeten doen? We lopen nog steeds achter op schema.'

Freek krabde aan zijn hoofd en nam Suzy van top tot teen op. 'Eigenlijk zou ik het hoofdkantoor moeten bellen. Misschien kunnen zij iemand sturen om haar geheugen te resetten.'

'Heb niet het lef!' riep Suzy terwijl ze naar achteren sprong. 'Je kunt niet zomaar in mijn hoofd gaan wroeten. Het is niet van jou.'

'Dat zou waarschijnlijk de beste oplossing zijn,' zei de schaduwachtige gestalte van Stronk. 'We mogen hier eigenlijk niet zijn, weet je. Dit valt buiten ons rayon en we kunnen niet het risico nemen dat het ons verraadt. Maar bij nader inzien kan het een tijdje duren voordat het hoofdkantoor iemand hierheen heeft gestuurd. Kun je er zelf geen spreuk op loslaten, Freek?'

Freek zoog zijn adem tussen zijn tanden door naar binnen. ‘Kweenie, Stronk. Herinneringen zijn ingewikkeld – het is alsof je spinnenwebben uit elkaar haalt. Je weet nooit welk stukje waarmee is verbonden. Misschien kan ik beter een verwarringspreuk gebruiken.’

‘Nee, dat doe je niet,’ zei Suzy, die nog verder achteruitdeinsde. ‘Ik ben al genoeg in verwarring gebracht.’ Ze keek met half samengeknepen ogen in de cirkel van licht die Stronk aan het oog onttrok. ‘En ik ben geen “het”, ik ben een “zij”, hartelijk dank.’

‘Een vrouwelijke vorm van de soort, hè? Ik vrees dat ik niet veel af weet van de fauna in deze contreien. Heb je een naam?’

‘Ik heet Suzy,’ zei Suzy. ‘Suzy Smid. En ik zou graag willen weten wie jullie zijn en wat jullie hier doen.’

‘Het is neem ik aan niet meer dan eerlijk om je dat te vertellen.’ Het licht ging op en neer en flakkerde toen Stronk iets met de lantaarn deed, waarna het helemaal doofde. Het duurde een paar seconden voordat Suzy de rood met groene vlekken die op haar netvlies waren achtergebleven had weg geknipperd, en toen zag ze hem.

Hij was van dezelfde soort als Freek, maar zijn huid was leisteengrijs en minder pokdalig en gerimpeld. Hij droeg een fraai blauw uniform, met een jas die tot aan zijn enkels reikte en een pet met een klep en zilveren biezen. Hij keek haar aan over zijn enorme neus en de al even indrukwekkende dikke, zout-en-peperkleurige

borstelsnor die bijna tot aan zijn knieën hing en waarvan de uiteinden opkrulden tot stijve spiralen. Zijn blauwe ogen schitterden toen hij sprak.

‘J.F. Stronk,’ zei hij. ‘Machinist van de Onmogelijke Post Express, de beste trollentrein op het spoor.’ Hij stak zijn hand omhoog en gaf de ketel van de locomotief een liefkozend klopje.

‘Zijn jullie trollen?’ vroeg ze. ‘Hoe is het mogelijk?’

‘Het was niet onze bedoeling om hier te stoppen,’ zei Stronk, ‘maar toen stapte jij opeens op de rails. Je mag van geluk spreken dat de remmen net een onderhoudsbeurt hebben gehad.’

‘Maar dat was mijn schuld niet,’ zei Suzy. Ze voelde de hitte naar haar wangen stijgen. ‘Die rails horen hier helemaal niet te zijn. Niets van dit alles hoort hier te zijn. Jullie ook niet!’ Dit begon allemaal vreselijk oneerlijk te klinken.

‘Wees niet bang,’ zei Stronk. ‘We vertrekken zo weer, en Freek zal de rails zo snel mogelijk opruimen en alles weer terugbrengen tot de normale proporties. Je zult het verschil niet eens merken.’

‘Normale proporties?’ Suzy besepte voor het eerst dat er een vraag was die ze zichzelf niet had gesteld: hoe was het mogelijk dat zo’n reusachtige stoomlocomotief in haar huis paste? Ze keek langs de locomotief omhoog en zag het plafond van de hal, onmogelijk hoog boven haar hoofd, met het paarse lichtschijnsel als een heteluchtballon in de verte. De hal was zonder dat ze het had gemerkt gegroeid tot het

formaat van een kathedraal. ‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ze met wijd opengesperde ogen. ‘Wat hebben jullie gedaan?’

‘Ik vrees dat dat mijn afdeling niet is,’ zei Stronk. ‘Freek is hier het technische genie.’

Freek snoof. ‘Ik doe mijn best.’

Suzy luisterde nauwelijks naar hen. Ze rende van voor naar achter in een poging alles tot zich door te laten dringen. De woonkamerdeur was nu zo hoog als een klif, en ze zou op haar tenen moeten staan om zelfs maar bij de bovenkant van de plint te kunnen. De keukendeur was helemaal verdwenen en vervangen door een reusachtige stenen boog. De rails hielden daar nu niet meer op, maar liepen door in de lege duisternis erachter. Haar stem echode in de spelonkachtige ruimte toen ze uitriep: ‘Je hebt ons laten krimpen!’

‘Welnee,’ zei Freek terwijl hij met zijn hoofd schuin aan de haren in zijn oren plukte. ‘Ik heb de hal alleen maar een beetje uitgerekt.’

‘Bedoel je dat je alles gróter hebt gemaakt?’ Suzy staarde hem met open mond aan. ‘Maar dat is nog erger!’ riep ze geschokt. ‘Hoe groot is het huis nu? Het moet de helft van de straat in beslag nemen.’

‘Denk je soms dat ik een derderangs prutser ben?’ zei Freek. ‘Ik heb de buitenkant niet groter gemaakt en ik heb de andere kamers niet aangeraakt. Wat zou dat voor zin hebben?’

‘Wacht eens even.’ Suzy deed een verwoede poging

om die nieuwe informatie te verwerken. ‘Wil je zeggen dat het huis nog steeds even groot is, maar dat je de hal groter hebt gemaakt dan het hele huis?’

‘Dat klopt.’ Freek grijnsde; dit was zijn favoriete onderwerp. ‘Het zijn eigenlijk basisvaardigheden; gewone multidimensionale technieken, een snuffe magie en een paar stukken dubbelzijdig plakband. Makkie.’

Suzy keek weer naar de deuropening van de woonkamer, waarachter haar ouders nog steeds te zien waren, diep in slaap en even groot als altijd, maar de deuropening zelf leek te flakkeren en uit te rekken zodra ze haar aandacht erop richtte. Het duurde een paar seconden voordat ze beseftte dat ze beide afmetingen tegelijk zag, maar tegen die tijd werd ze er al zo zeeziek van dat ze haar blik moest afwenden. ‘Nee,’ zei ze hoofdschuddend. ‘Het spijt me, maar dat is onmogelijk.’

‘O ja?’ zei Freek quasiverrast.

‘Je kunt iets aan de binnenkant niet groter maken dan de buitenkant.’

‘Natuurlijk wel. Het is eenvoudige fuzzica.’

Suzy fronste. ‘Je bedoelt fysica.’

‘Nee,’ zei Freek. ‘Fuzzica. Zoals fysica, maar dan wolliger.’

‘Natuurkunde kan niet wollig zijn,’ zei Suzy, beledigd dat iets wat haar zo na aan het hart lag werd afgedaan als een lachertje. ‘Het klopt of het klopt niet. Je kunt de regels van de fysica niet overtreden.’

‘Daarom omzeilt fuzzica die regels ook een beetje,’ zei Freek. ‘Het is makkelijker dan alles volgens het boekje doen.’ Hij schonk haar een lachje dat haar razend maakte, en ze haalde net diep adem om haar zaak te verdedigen toen Stronk zijn keel schraapte.

‘Dit is allemaal reuzegezellig,’ zei hij terwijl hij het uiteinde van zijn snor om zijn vingers draaide, ‘maar ik vrees dat we echt moeten vertrekken. We zijn al laat en ik wil onderweg zijn voordat...’

‘Meneer Stronk! Meneer Stronk!’ De stem kwam uit de richting van de rijtuigen.

‘Te laat,’ verzuchtte Stronk. Hij kneep in de brug van zijn enorme neus. ‘Daar komt hij al aan.’

De locomotief van de trein trok een grote tender achter zich aan, een wagon die leek op een grote ovale container op wielen, en waarvan Suzy aannam dat hij gevuld was met kolen, of op welke brandstof de locomotief ook liep. Erachter hingen twee wagons; de eerste was groot, dik en cilindrisch, als een gepantserde benzinetanker, maar met een rij patrijspoortjes in de zijkant en een wirwar van buizen en schoorstenen erbovenop. Op de zijkant stond met grote witte letters *W.R.M.* De achterste wagon was kleiner en zag eruit als een antieke goederenwagon, met afbladderende rode verf op de houten panelen.

Uit die achterste wagon was een derde trol opgedoken die zich nu naar hen toe haastte, driftig zwaaiend met zijn armen. Hij zag er heel anders uit dan Stronk en Freek; zijn armen waren lang en in

vreemde richtingen gebogen, en hij leek helemaal geen benen te hebben, alleen een paar grote voeten die rechtstreeks met zijn lichaam waren verbonden. Pas toen hij struikelde en plat op zijn gezicht neerkwam, beseftte Suzy waarom hij er zo raar uitzag – hij droeg een uniform dat een paar maten te groot voor hem was.

‘Gaat een van jullie hem niet helpen?’ vroeg ze toen de nieuwkomer om zich heen maaide in een wirwar van mouwen en jaspanden en probeerde overeind te komen.

‘Ja, misschien moeten we dat wel doen,’ zei Stronk vanaf het gangboord boven hen. ‘Freek, wil je zo goed zijn om de postmeester overeind te helpen?’

‘Dat staat niet in mijn taakomschrijving,’ mompelde Freek. ‘Waarom doe jij het niet?’

‘Omdat ik helemaal hierboven zit,’ zei Stronk. ‘Bovendien heb ik hem de vorige keer overeind geholpen.’

Suzy schudde haar hoofd en haastte zich naar het om zich heen slaande bundeltje kleren toe. Het was moeilijk te bepalen welk deel van de trol wat was, dus greep ze hem maar ergens vast, trok hem overeind en zette hem neer op wat ze hoopte dat zijn voeten waren. Zijn uniform was niet hetzelfde als dat van Stronk, zag ze – het was rood in plaats van blauw, en het zag er ouder uit, met meer versieringen. Op zijn borst zat een verweerde gouden medaille gespeld, en op een van zijn schouders zat een grafeld borduursel

dat een ouderwetse hoorn of bugel moest voorstellen.

Het bundeltje schudde zich uit, en boven zijn jas kwam opnieuw een grote neus tevoorschijn, gevolgd door een smal gezicht met grote ogen. De huid van deze trol was licht mosgroen en nauwelijks gerimpeld. Suzy nam aan dat hij veel jonger was.

‘Dank je,’ zei de trol. En toen: ‘O, nee! Een mens!’

Hij sprong van schrik in de lucht, maar zijn voeten bewogen al voordat hij neerkwam en hij ging er als een speer vandoor, om Suzy heen in de richting van Freek en Stronk, waar hij prompt over de zoom van zijn jas struikelde en opnieuw languit op de grond belandde.

‘Geen paniek, postmeester,’ riep Stronk. ‘We denken dat ze ongevaarlijk is.’

De gevallen trol gaf antwoord, maar zijn woorden werden gedempt door verschillende lagen kleding. Geen van de anderen maakte aanstalten om hem te helpen, dus liep Suzy met een diepe zucht terug en zette hem weer overeind. Hij schudde het uniform uit zijn gezicht en keek haar achterdochtig aan. ‘Weet u het zeker, meneer Stronk? Ze ziet eruit alsof ze bijt.’

‘Ik beloof je dat ik dat niet zal doen,’ zei Suzy.

‘Ze zou zich eerst een weg door dat hele uniform moeten knagen, Wilbert,’ zei Freek. ‘Je weet toch dat ze ook kleinere maten hebben?’

De postmeester snoof en trok zijn neus op. ‘Ik heb je al eerder gezegd dat dit mijn vaders uniform was en dat van zijn vader voor hem, Freek. Ik heb de familie-eer hoog te houden.’

‘Die familie-eer heeft langere benen nodig, knul,’ zei Freek met een spottende grijns.

Wilbert sperde alleen zijn neusgaten wijd open.

‘Wat kom je eigenlijk doen, postmeester?’ zei Stronk. ‘Zoals je ziet, hebben we het nogal druk.’

‘Ik kwam kijken wat het oponthoud veroorzaakte,’ zei Wilbert. ‘Onze volgende klant wacht op ons.’

‘Daar ben ik me van bewust,’ zei Stronk.

‘En ik kan het pakje niet zomaar voor haar deur leggen en ervandoor gaan,’ ging Wilbert verder, van de ene voet op de andere wippend onder zijn uniform. ‘Er moet voor getekend worden! Ik wil niet degene zijn die bij haar aanbelt als we te laat zijn.’

‘We gaan er zo snel mogelijk heen,’ zei Stronk. ‘Ik wacht alleen nog op... Ah, kijk eens aan.’

Er was nog een gestalte uit de machinistencabine gekomen die nu over het gangboord kuierde. Suzy zag onmiddellijk dat het wezen anders was dan de anderen – het was groter dan zij en liep op handen en voeten. Het droeg een verbleekte, blauwe overall, maar was verder van top tot teen bedekt met een felgele vacht. Pas toen het naast Stronk stil bleef staan en op zijn achterpoten overeind kwam, besepte Suzy waar ze naar keek.

‘Is dat een béér?’ riep ze uit. Het wezen wierp haar een nieuwsgierige blik toe.

‘Een bruine beer, om precies te zijn,’ zei Stronk. ‘*Ursus arctos*. Niet echt iets wat je op een trollentrein zou verwachten, dat geef ik toe, maar ze had de

hoogste score op al haar toelatingsexamens. Ursel hier houdt de vuurkist brandend en de wielen draaiend.’

Ursel grijnsde een stel verbijsterend witte snijtanden bloot naar Suzy, die niet zeker wist of het was bedoeld als een begroeting of een bedreiging. Ze probeerde haar ongemak te verbergen.

‘Hoe staan we ervoor, Ursel?’ zei Stronk.

‘Grmpff,’ zei de beer, met een stem die zo laag was dat Suzy hem door haar botten voelde trillen.

‘Toppie. Nou, beman de kleppen en bereid je erop voor om ’m eens flink op zijn staart te trappen. Ik wil hier weg voordat er nog meer fout gaat.’

‘Grubbl.’ Met een laatste blik op het verzamelde publiek draaide Ursel zich om en kuierde terug naar de cabine.

Suzy voelde de vraag in haar keel opwellen voordat ze tijd had om hem tegen te houden. ‘Als het een bruine beer is, waarom is hij dan geel?’

Alles kwam tot stilstand.

Stronk en Wilbert staarden haar met een geschokte blik aan, en zelfs het gesis en gebonk van de trein leek zachter te klinken. Freek kromp ineen. Toen richtten alle blikken zich op de weglopende Ursel.

Suzy sloeg haar handen voor haar mond, alsof ze de vraag weer naar binnen kon proppen. Ze zag aan alle reacties dat ze iets verkeerd had gezegd, maar dat had eigenlijk helemaal niet zo moeten zijn. Deze hele stomme situatie – trollen en beren en treinen, álles eigenlijk – begon op haar zenuwen te werken. Want

al zou ze het nooit hebben toegegeven, stiekem was ze er altijd trots op geweest dat ze de basisprincipes van de wereld om haar heen altijd zo goed begreep. Maar nu had ze het gevoel alsof die wereld onder haar voeten begon te hellen en haar in een afgrond dreigde te storten. Ze wilde alles gewoon weer op een rijtje hebben.

Ursel draaide zich om en slenterde weer op hen af, met donkere ogen strak op Suzy gericht, die nu zo bang was dat ze niet meer kon bewegen. Het gaat me opeten, dacht ze. Opgegeten door een beer, in mijn eigen huis. Maar de gedachte die haar het droevigst maakte, was deze: nu zal ik nooit begrijpen wat er allemaal gebeurt.

Ursel richtte zich op en boog over de reling. Aan een van de grote snijtanden hing een sliert speeksel. ‘Grmpff,’ bromde Ursel. ‘Grrrrrom grrr!’

Suzy wachtte beleefd en durfde haar blik niet van die grote tanden af te wenden. ‘Wat zei het?’ vroeg ze met een smekende blik in Stronks richting.

Hij wierp haar een veelbetekenende glimlach toe, en zijn ogen schitterden weer. ‘Ze zei dat ze geen “het” is, ze is een “zij”, hartelijk dank. En het gaat je geen snars aan dat ze liever een blondine is dan een brunette.’

Suzy keek weer naar Ursel, met een mengeling van geschoktheid en opluchting. ‘Wil je zeggen dat ze een meisje is?’

Er volgde een galmende brul die iedereen achteruit deed springen.

‘Wat?’ zei Suzy, trillend van schrik. ‘Wat heb ik nu weer verkeerd gedaan?’

‘Het is een veelgemaakte fout,’ zei Stronk terwijl hij over zijn tuitende oren wreef. ‘Ze geeft de voorkeur aan de term “vrouw”. Het heeft er iets mee te maken dat ze een verantwoordelijke volwassene is die netjes belasting betaalt.’

Ursel rolde met haar schouders en knikte gedecideerd, waarna ze zich omdraaide en weer terug sjokte naar de cabine. Suzy wist niet of beren konden knipogen, maar ze was ervan overtuigd dat Ursel haar een knipoog gaf voordat ze wegliep.

Een paar tellen later siste er stoom tussen de aandrijfwielen. De ketel ratelde en de hele trein schoot een paar centimeter naar voren, tegengehouden door de remmen. Wilbert draaide zich om en snelde met fladderende jaspanden terug naar de achterste wagon.

‘Het spijt me dat er niet meer tijd is voor een gezellig praatje,’ riep Stronk boven het toenemende lawaai uit. ‘Ik laat je in Freeks bekwame handen achter.’

Freek bromde iets.

‘Maar ik snap nog steeds niet wat dit allemaal te betekenen heeft,’ protesteerde Suzy. ‘Waar komt dit alles vandaan? Waar gaan jullie heen?’

Stronk hees zichzelf omhoog en zette een hoge borst op; een trotse glimlach verspreidde zich over zijn gezicht. ‘Van Trollestad naar de vijf hoeken van de realiteit, meisje. Geen pakket te groot, geen

ansichtkaart te klein. De Onmogelijke Post Express levert, in storm, wind en meteorietenregens.’ Hij nam zijn pet af en maakte een theatrale buiging terwijl de locomotief langzaam weer in beweging kwam en de ratelende wagons achter zich aan trok. ‘Vaarwel,’ riep hij, met één hand steun zoekend bij de reling, ‘en maak je geen zorgen. Freek is echt verdraaid bekwaam.’ Hij draaide zich om, haastte zich over het gangboord naar de cabine en sloeg de deur achter zich dicht. Een seconde later werden de remmen met een machtige *klunk* ontgrendeld, en de enorme aandrijfwielen kwamen knarsend in beweging.

‘Aan de slag dan maar,’ zei Freek terwijl hij zijn knokkels liet knakken. Hij stak een hand uit naar zijn gereedschapsriem en bleef toen stokstijf staan. ‘Waar is het?’

Suzy had geen idee waar hij het over had, maar instinctief zette ze een paar nerveuze passen naar achteren terwijl de trein naast hen schokkend in beweging kwam.

‘Ik kan mijn taak niet uitvoeren zonder dat ding,’ zei Freek. Hij klopte op zijn zakken en keek vertwijfeld om zich heen. Toen schoot zijn hoofd omhoog en richtte hij zijn blik strak op Suzy. ‘Jij!’ riep hij uit. ‘Jij hebt het van me afgepakt.’

Suzy schuifelde snel naar achteren toen Freek op haar af dook. ‘Wat?’

‘Je zei dat je het terug zou geven. Waar is het?’

Voordat Suzy antwoord kon geven, stapte ze op

iets hards en smals wat onder haar vandaan rolde en haar voet meenam. Een seconde lang voelde ze zich gewichtloos, waarna ze plat op haar rug neerkwam.

Ze ging rechtop zitten en legde een hand op haar pijnlijke hoofd. Toen keek ze naar beneden om te zien waar ze op was gestapt. Het was Freeks metalen staafje. Ze moest het hebben laten vallen toen ze bij de aanstormende trein vandaan sprong.

Hij zag het op hetzelfde moment als zij en dook erop af.

Hij was snel, maar zij was sneller – ze griste het van de grond en sprong achteruit.

‘Geef terug!’ schreeuwde hij.

‘Nee,’ zei ze. ‘Wat het ook is, je hebt het nodig om me te hersenspoelen. Dat zei je net zelf.’

Freek sloop op haar af, met zijn handen omhoog alsof ze een pistool op hem had gericht. ‘Ik weet precies hoe ik het moet gebruiken. Jij niet.’

‘Ik wil het helemaal niet gebruiken,’ zei ze. ‘En ik wil ook niet dat jij het doet.’

De locomotief gleed door de stenen poort en werd opgeslokt door de duisternis. Het gepuf van de schoorsteen, het geratel van de wielen, het gesis en de stoomwolken echoden uit het donker terwijl de trein vaart bleef meerderen. Suzy voelde een schokje van angst, het gevoel dat er iets heel belangrijks voor haar neus gebeurde wat haar ontglipte.

‘Heeft de realiteit echt vijf hoeken?’ vroeg ze.

Freek bleef verbaasd stilstaan. ‘Ja, natuurlijk. Leren

ze jullie niets nuttigs op school?’ De tender verdween door de ingang van de tunnel uit het zicht. ‘En geef me nu terug wat niet van jou is.’ Hij kwam weer op haar af.

Suzy beseftte pas dat ze een besluit had genomen toen ze begon te rennen; niet bij Freek vandaan, maar naar hem toe. Ze zag de onthutste blik op zijn gezicht toen hij zijn armen spreidde om haar op te vangen, maar ze was te snel. Ze hoorde hem een kreetje van schrik slaken toen ze langs hem rende en voelde een rukje aan haar ochtendjas toen hij haar probeerde vast te pakken.

Ze rende nu op gelijke hoogte met de trein, die echter nog steeds vaart meerderde en gestaag op haar uitliep. Haar gevoel van angst was nu sterker, maar ook duidelijker; de wereld sloeg nergens meer op door deze trein en alles wat erin zat. Als ze hem ooit weer wilde begrijpen, kon ze het zich niet veroorloven de trein zonder haar te laten vertrekken. Want dan zouden ze haar laten vergeten dat ze hem ooit had gezien, en dan zou ze de rest van haar leven in gezegende onwetendheid doorbrengen en niet beter weten – en dat maakte haar angstig. Het maakte haar zo angstig dat ze haar hoofd boog en doorrende, met haar hart bonzend in haar keel.

De vreemde cilindrische tank met de letters W.R.M. erop verdween in de tunnel, alleen de oude rode wagon aan het eind was nog zichtbaar. Hij was zo dichtbij dat ze hem kon aanraken, maar de ingang van de tunnel naderde snel en ze had niet veel ruimte meer over. Ze

had geen idee wat er met haar zou gebeuren als ze de tunnel in rende, en daar wilde ze ook liever niet achter komen.

‘Stop!’ brulde Freek.

De wagon gleed haar voorbij en de voorste wielen verdwenen over de drempel. De deur waar Wilbert door naar binnen was gegaan kwam in rap tempo dichterbij. Laatste kans. Ze zette een wanhopige spurt in, zwenkte naar de wagon toe en sprong.

Haar hand sloot zich om de deurgreep van de wagon, en op datzelfde moment werd de wereld om haar heen donker. De zware echo’s van de hal werden overstemd door het enorme geraas van de tunnel. Koude wind trok aan haar haar en kleren toen ze haar voeten zo stevig mogelijk op de smalle metalen treeplank onder de deur plantte. Toen ze omkeek, zag ze de ingang van de tunnel nog net in de verte verdwijnen. In de omlijsting ervan zag ze de kleine gestalte van Freek, die nog in de hal stond en boos met zijn vuist schudde.